

ZŠ TÝNEC NAD LABEM 2025, PAMĚTNICE: Dana Moravcová

Jan Cicvárek, Tereza Krátká, Karolína Mašková, Adam Vávra, Eliška Zarubanová

ZVUK ŠKOLNÍHO ZVONKU (Děti křičí, zvonek zvoní, děti mlčí)

1) Tereza: Povíme Vám příběh Dany Moravcové, učitelky, která naučila více než 700 dětí číst a psát. Zamilovala si češtinu, protože vyrůstala ve vlastenecké rodině. Žila v domě s dědou, který býval ruským legionářem v první světové válce.

Pamětnice: (3,02)-(3,10) *Dědečka si pamatuju, ...že nám vyprávěl... různé příběhy z té války...*
(41,20)-(41,29) *Když měli nějaký volno prostě, tak že se právě pral s Ludvíkem Svobodou, že pořádali takový jakoby zápasy mezi sebou...* (41:43)-(41,46) *On zápasil s budoucím prezidentem.*

2) Adam: Spolubojovník dědečka se stal prezidentem v roce 1968. Tento rok byl osudový i pro naši pamětnici. V době srpnové okupace bylo malé Daně 12 let. Tehdy byla s rodiči a sestrou na dovolené.

Pamětnice: (8.12)-(8,18) *A právě 21. Srpna... jsme byli v Jugoslávii...* ZVUK MOŘE

Pamětnice: (8,20)-(8,30) *Už jsme měli jet za dva dny domů, čili peníze byly přesně rozpočítány na dny, co si můžeme dovolit koupit k jídlu.*

3) Honza: Do Československa vtrhla vojska Varšavské smlouvy a hranice státu byly uzavřeny. Proto nebylo možné dostat se zpět do země. Mladá Dana byla zpočátku ráda, že může zůstat u moře, ale situace byla ve skutečnosti velmi vážná.

Pamětnice: (8,47)-(9,01) *A nikdo nevěděl, co bude dál. Peníze jsme neměli už na další život tam, bylo to teda takový strašně stresující, především teda pro ty rodiče. Dostali nabídku okamžitě od Jugoslávců práce, takže kdybychom bývali chtěli, tak jsme mohli emigrovat...*

4) Eliška: Díky pomoci místních obyvatel přečkali dalších 14 dní v cizí zemi, než se mohli vrátit domů. Cesta byla náročná, museli jet přes zakázané Rakousko. Vrátili se ale do jiného světa, přítomnost okupantů byla znatelná. Navíc tatínek pamětnice byl v práci za trest odvolán z funkce vedoucího. Proč tedy vlastně nezůstali v Jugoslávii?

Pamětnice: (9,20) –(9,27) *My jsme prostě Češi a vždycky jsme byli v Čechách doma a chtěli jsme se vrátit.*

5) Kája: Láska k zemi a českému jazyku ovlivnila paní Moravcovou při volbě povolání. Vystudovala pedagogickou fakultu v Praze a stala se učitelkou na prvním stupni. Prvních 15 let učila v Týnci nad Labem. V období komunismu to nebylo vždy jednoduché. Doba ji nutila vytvářet propagandistické nástěnky. Přesto si dál plnila svůj sen.

Pamětnice: (12,42)-(13,05) *Nesmírně mě bavila čeština, to teda já miluju český jazyk jako jazyk, protože mně připadá absolutně úžasný a mým prostě snem bylo učit děti číst. Takže já jsem inklinovala úplně od začátku k tomu prvnímu stupni, tomu dokázat ty děti aby měly tu češtinu rády.*

ZVUK ZVONKU (Děti mlčí, zvonek zvoní, děti křičí)